

Α.

φ. 109.

Πρὸς τὸν βασιλέα τὸν Μονομάχον.

ὦ βασιλεῦ ἤλιε! καὶ τίς ἄν με καταιτιάσαιτο ταύτην σοὶ προσφυῶς τὴν κλῆσιν ἀρμόζοντα; ἢ γὰρ οὐχὶ καὶ αὐτὸς τῷ κύκλῳ τῶν ἀρετῶν καὶ τῇ ἀγχιστρόφῳ κινήσει τοῦ νοῦ, τῷ τε μεγαλείῳ τῆς φύσεως καὶ τοῦ κάλλους τῷ ἀπαστράπτουσι παύσαν καταυγάζεις τὴν γῆν; Ἀλλὰ συμμέτρους μοι τὰς ἀκτῖνας ἐπάφες τὴν τήμερον, καὶ γενοῦ μοι κατὰ μεσημβρίαν ἰστάμενος καὶ βραχυτέρῳ τῷ κύκλῳ φαινόμενος, ἀλλὰ μὴ ἔφος καὶ ἀπρόσιτος ταῖς μαρμαρυγαῖς, ἵνα μὴ ἐκπλήξῃς τῷ ὑπερβάλλοντι τῆς αὐγῆς, δύναμιν δέ τινα μᾶλλον θείαν ἐνθήσεις καὶ ἀνακινήσης θαρραλεώτερον ἀντωπῆσαι σοὶ τῷ ἀρρήτῳ φωτί· εἰ μὴ γὰρ αὐτὸς με πρὸς τοὺς περὶ σοῦ λόγους ὀρμῆς θεοφορήτου πληρώσεις, καὶ τὰς κρυφίους τῆς ψυχῆς ὠδῖνας ἀνερεθίσας, θεόληπτον οἶον ποιήσεις, πῶς ἂν ἐπίπνοὺς τῶν σῶν πλεονεκτημάτων γενοίμην τοῖς μικροῖς τὰ μεγάλα σταθμώμενος, καὶ λόγῳ βραχέϊ τῷ σὸν ἀπειροπλάστῳ μεγέθει παραμετρούμενος;

Σὺ μὲν οὖν ἐν μετεώρῳ τῶν σῶν πλεονεκτημάτων ἰστάμενος καὶ ὑπεραστράπτων λαμπρῶς, ἀνέφικτος καὶ τὸ κάλλος καθέστηκας καὶ τὸ μέγεθος· φιλοσοφία δὲ καὶ νομοθετικὴ καὶ ἡ σοφιστικὴ τέχνη, ἡ μὲν ἐξ οὐρανοῦ, αἱ δ' ἐκ περιπεζίων σφαιρῶν ὡς περ ἀπὸ συνθήματος εἰς ταυτόν σοι ἦκασιν νῦν, οὐχ ὡς τε κρίνειν ἢ δοκιμάζειν τὰ σά, τίς γὰρ τοῦ κανόνος εὐθύτερος; ἀλλ' ἰδεῖν καὶ θαυμάσαι, καὶ τοὺς λόγους δωροφορῆσαι τῷ τούτους ὑψώσαντι· ἐσθήκασιν δὲ ὡς ὄρεῖς λίαν ἀγωνιώσαι καὶ πνευστιῶσαι, καὶ ἰδρῶτι βαινόμενοι, καὶ πρὸ τῶν ἀγώνων ἀπαγορεύσασιν καὶ τὴν ἥτταν ἐπιδεικνύμενοι. Τὸ μὲν τοι ἦθος οὐ μετηλλάχασιν, ἀλλ' ἡ μὲν φιλοσοφία, πρὸς τὸ εἶσω κάλλος ὄρεῖ

